

Elena Hidvéghyová-Yung

Címerkép: királynő hollóval

[KRÁLOVNÁ S HAVRANOM V ERBE]

Mélységes az éj;

elhalt minden, csak az éjszakai
lények távoli hangja
hallatszik kintről,

s te megint ugyanazt a rítust végzed:
visszaadod a sötétet a sötétnek,
kétségbeesetten keresed a fényt. Megidézed
a fény minden alakját,

s az ősrégi oltár előtt előhúzod
kebledből a férfi arcképét,
a férfiét, aki halálra sebzett: megidézed
az igazságot és a jószágot, de
mindenekfelett a szerelmet –

s ha feljebb emeled tekinteted,
az értékes ikont elhomályosítja egy másfajta fény:
beléd hasít a felismerés, hogy a szerelem királysága

nem e világból való.

Fiatal költő

[MLADÝ BÁSNIK]

Már negyven nap és negyven éjjel
hajózol szüntelen
minden állatoddal,

és ma reggel végre feltűnik a távolban
a költészet ködbe borult szárazföldje:
bárkád bátortalanul odakormányozod,
félsz, nehogy zátonyra fuss,
még mielőtt kiszállsz a partján –

tudod, hogy az írás kemény regula;
mikor belépsz ebbe a rendbe,
örök fogadalmat kell tenned: a tisztaság,
a szegénység és a hűség fogadalmát –

mert a vers a liturgia egy formája
a legfőbb dolgok érdekében.

POLGÁR ANIKÓ FORDÍTÁSA

Michal Tallo

A sötétség könyve

[КНИГА ТМҮ]

[részlet]

III

a tengerhez utazom. a tengerben semmi sem él, de nem senki, hiszen útközben a helyiek legendákat mesélnek klánokról, amelyek tagjai önként merültek a felszín alá, és örökre a vízben maradtak. nem értem a helyiek nyelvét, ezért történeteket találok ki. a tengerhez autó visz, ami nem az enyém. az enyém otthon maradt, a kerekei túl kicsik, nem alkalmas erre az útra. ezt az autót valaki más vezeti, a nevét nem ismerem, ezért folyton átnevezem. a neve lehelet, ebből a világból való, kerüli a tekintetem. érzem, hogy az egész kocsi lüktet a félelemtől, amikor lélegzem. a lehelet az enyém, a szeme és a rettegése is. mire a tengerparthoz érünk, az autója már az enyém. a leheletem megállítja, ő kiszáll, kinyitja az ajtót, engedelmesen várja, hogy kilépjek. kiszállok tehát én is. először látok vízfelszínt. legszívesebben azonnal belegázolnék a tengerbe, de végtelen sor kanyarog a bejárat előtt. próbálom megszámolni a várakozókat, de amikor számuk meghaladja a milliárdot, feladom erőfeszítéseimet.

IV

amikor végre sorra kerülök, lerúgom cipőmet, leheletem elakad, és ruháimat ledobva, anyaszült meztelenül lépek a tengerbe. ismerős az érintés bőrömön, emlékeim mélyéről Hádész bukkan elő, a vízfelszínre, nem világos, miért, de aki ezeket a sorokat írja, régóta beszél a víztől való megmagyarázhatatlan féleleméről. ránézek és megváltoztatom a koordinátákat. ránézek, megváltoztatom a térség helyét. ránézek, megváltoztatom a tenger hovatartozását. ránézek és fellángol bennem a szerelem, vagy valami, ami nagyon hasonlít rá.

NÉMETH ZOLTÁN FORDÍTÁSA